

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

z 22. mája 2012*

„Voľný pohyb osôb — Smernica 2004/38/ES — Článok 28 ods. 3 písm. a) — Rozhodnutie o vyhostení — Odsúdenie v trestnom konaní — Naliehavé dôvody verejnej bezpečnosti“

Vo veci C-348/09,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 234 ES, podaný rozhodnutím Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen (Nemecko) z 20. augusta 2009 a doručený Súdnemu dvoru 31. augusta 2009, ktorý súvisí s konaním:

P. I.

proti

Oberbürgermeisterin der Stadt Remscheid,

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda V. Skouris, predsedovia komôr A. Tizzano, J. N. Cunha Rodrigues (spravodajca), K. Lenaerts, J.-C. Bonichot, U. Löhmus, sudcovia A. Rosas, E. Levits, A. Ó Caoimh, L. Bay Larsen, T. von Danwitz, A. Arabadžiev a C. Toader,

generálny advokát: Y. Bot,

tajomník: K. Malaček, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 10. januára 2012,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- P. I., v zastúpení: G. L. Pagliaro a A. Caramazza, Rechtsanwälte,
- nemecká vláda, v zastúpení: T. Henze a J. Möller, splnomocnení zástupcovia,
- belgická vláda, v zastúpení: L. Van den Broeck, splnomocnená zástupkyňa,
- dánska vláda, v zastúpení: C. Vang, splnomocnený zástupca,
- estónska vláda, v zastúpení: M. Linntam, splnomocnená zástupkyňa,
- írsky vláda, v zastúpení: D. O'Hagan a J. Kenny, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci D. Conlan Smyth, barrister,

* Jazyk konania: nemčina.

- talianska vláda, v zastúpení: G. Palmieri, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci S. Varone, avvocato dello Stato,
 - holandská vláda, v zastúpení: C. Wissels a M. Noort, splnomocnené zástupkyne,
 - poľská vláda, v zastúpení: M. Szpunar, splnomocnený zástupca,
 - Európska komisia, v zastúpení: D. Maidani a S. Grünheid, splnomocnené zástupkyne,
- po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 6. marca 2012,
vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 28 ods. 3 písm. a) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/38/ES z 29. apríla 2004 o práve občanov Únie a ich rodinných príslušníkov voľne sa pohybovať a zdržiavať sa v rámci územia členských štátov, ktorá mení a dopĺňa nariadenie (EHS) 1612/68 a ruší smernice 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (Ú. v. EÚ L 158, s. 77; Mim. vyd. 05/005, s. 46, a korigendum Ú. v. EÚ L 327, 2011, s. 70).
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi P. I., talianskym štátnym príslušníkom, a Oberbürgermeisterin der Stadt Remscheid (Nemecko), vo veci rozhodnutia Oberbürgermeisterin der Stadt Remscheid, ktorým bola konštatovaná strata práva P. I. na vstup a pobyt na nemeckom území a ktorým mu bola uložená povinnosť opustiť toto územie pod hrozbou trestu vyhostenia do Talianska.

Právny rámec

Právo Únie

Smernica 2004/38

- 3 Podľa odôvodnení 23 a 24 smernice 2004/38:

„(23) vyhostenie občanov Únie a ich rodinných príslušníkov na základe dôvodov verejného poriadku, verejného zdravia alebo verejnej bezpečnosti je opatrenie, ktoré môže vážne poškodiť osoby, ktoré využívali práva a slobody im udelené podľa zmluvy a skutočne sa integrovali do hostiteľského členského štátu. Rozsah takýchto opatrení by sa preto mal obmedziť v súlade so zásadou úmernosti, aby sa zohľadnil stupeň integrácie daných osôb, dĺžka ich pobytu v hostiteľskom členskom štáte, ich vek, zdravotný stav, rodinná a ekonomická situácia a väzby s krajinou ich pôvodu;

(24) preto čím je vyšší stupeň integrácie občanov Únie a ich rodinných príslušníkov v hostiteľskom členskom štáte, tým by mal byť vyšší stupeň ochrany proti vyhosteniu. Iba za výnimočných okolností, keď existujú závažné dôvody verejnej bezpečnosti, malo by sa prijať opatrenie vyhostenia proti občanom Únie, ktorí sa zdržiavali na území hostiteľského členského štátu po mnoho rokov, najmä, ak sa tam narodili a mali tam pobyt počas svojho celého života. Okrem toho, takéto výnimočné okolnosti by sa tiež mali uplatňovať na opatrenie vyhostenia proti maloletým, aby sa ochránili ich väzby s ich rodinou, v súlade s dohovorom Organizácie spojených národov o ochrane práv detí z 20. novembra 1989;“

4 Článok 27 ods. 1 a 2 uvedenej smernice stanovuje:

„1. S výhradou ustanovení tejto kapitoly členské štáty môžu obmedziť slobodu pohybu a pobytu občanov Únie a ich rodinných príslušníkov bez ohľadu na ich štátnu príslušnosť na základe dôvodov verejného poriadku, verejnej bezpečnosti alebo verejného zdravia. Tieto dôvody sa nesmú využívať pre ekonomické účely.

2. Opatrenia prijaté z dôvodov verejného poriadku alebo verejnej bezpečnosti musia byť v súlade s zásadou úmernosti a musia vychádzať výlučne z osobného správania daného jednotlivca. Trestné činy, ku ktorým došlo v minulosti, sa samé o sebe nepovažujú za dôvody na prijatie takýchto opatrení.

Osobné správanie daného jednotlivca musí predstavovať skutočnú, existujúcu a dostatočne vážnu hrozbu ovplyvňujúcu jeden zo základných záujmov spoločnosti. Zdôvodnenia, ktoré sú oddelené od podrobností prípadu, alebo ktoré sa spoliehajú na aspekty všeobecnej prevencie, sú neprijateľné.“

5 Článok 28 tej istej smernice znie:

„1. Skôr, ako sa prijme rozhodnutie o vyhostení z dôvodov verejného poriadku alebo verejnej bezpečnosti, hostiteľský členský štát zohľadní také aspekty, ako je napríklad dĺžka pobytu daného jednotlivca na jeho území, vek, zdravotný stav, rodinná a ekonomická situácia, sociálna a kultúrna integrácia v hostiteľskom členskom štáte a rozsah väzieb s krajinou pôvodu.

2. Hostiteľský členský štát nesmie prijať rozhodnutie o vyhostení proti občanom Únie alebo ich rodinným príslušníkom bez ohľadu na štátnu príslušnosť, ktorí majú právo trvalého pobytu na jeho území, s výnimkou vážnych dôvodov verejného poriadku alebo verejnej bezpečnosti.

3. Rozhodnutie o vyhostení sa nesmie prijať proti občanom Únie s výnimkou prípadu, ak sa toto rozhodnutie zakladá na zásadne dôležitých dôvodoch verejnej bezpečnosti [naliehavých dôvodoch verejnej bezpečnosti – *neoficiálny preklad*], ako sú definované členskými štátmi, ak:

- a) dané osoby sa zdržiavali v hostiteľskom členskom štáte počas predchádzajúcich desiatich rokov; alebo
- b) ide o maloleté osoby, s výnimkou prípadu, keď je vyhostenie potrebné v najlepšom záujme dieťaťa, ako ho stanovuje dohovor Organizácie spojených národov o právach dieťaťa z 20. novembra 1989.“

6 Článok 33 smernice 2004/38 stanovuje:

„1. Rozhodnutia o vyhostení nesmie hostiteľský členský štát vydávať ako trest alebo právny dôsledok trestu odňatia slobody, ak nie sú splnené požiadavky článkov 27, 28 a 29.

2. Ak sa rozhodnutie o vyhostení, ako je stanovené v odseku 1, vykoná neskôr ako dva roky po jeho vydaní, členský štát overí, či dotknutá osoba stále a skutočne predstavuje hrozbu pre verejný poriadok alebo verejnú bezpečnosť a posúdi, či nedošlo k podstatnej zmene okolností od vydania rozhodnutia o vyhostení.“

Smernica 2011/93/EÚ

7 Cieľom smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/93/EÚ z 13. decembra 2011 o boji proti sexuálnemu zneužívaniu a sexuálnemu vykorisťovaniu detí a proti detskej pornografii, ktorou sa nahrádza rámcové rozhodnutie Rady 2004/68/SVV (Ú. v. EÚ L 335, s. 1, korigendum Ú. v. EÚ L 18, s. 7), je stanoviť minimálne pravidlá týkajúce sa vymedzenia trestných činov a sankcií v oblasti sexuálneho zneužívania a sexuálneho vykorisťovania detí, detskej pornografie a kontaktovania detí na sexuálne účely. Táto smernica takisto zavádza ustanovenia na posilnenie prevencie tejto trestnej činnosti a ochrany jej obetí.

Vnútroštátna právna úprava

8 Zákon o voľnom pohybe občanov Únie (Gesetz über die allgemeine Freizügigkeit von Unionsbürgern) z 30. júla 2004 (BGBl. 2004 I, s. 1950), v znení vyplývajúcom zo zákona, ktorým sa mení a dopĺňa zákon o spoljkovej polícii a iné zákony (Gesetz zur Änderung des Bundespolizeigesetzes und anderer Gesetze) z 26. februára 2008 (BGBl. 2008 I, s. 215), vo svojom § 6 stanovuje:

- „1. O strate práva podľa § 2 ods. 1 možno bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia § 5 ods. 5, rozhodnúť iba z dôvodov verejného poriadku, verejnej bezpečnosti alebo verejného zdravia (článok 39 ods. 3 a článok 46 ods. 1 Zmluvy...) a iba z týchto dôvodov môže byť odňatý doklad potvrdzujúci právo na pobyt v Spoločenstve alebo dlhodobý pobyt a zrušená platnosť bytovej karty alebo karty dlhodobého pobytu. Vstup na územie možno takisto odmietnuť z vyššie uvedených dôvodov. Dôvod verejného zdravia možno použiť, iba ak choroba vznikne v priebehu troch mesiacov po vstupe.
2. Odsúdenie v trestnom konaní nepostačuje samo osebe na odôvodnenie rozhodnutí alebo opatrení uvedených v odseku 1. Iba nezahladené odsúdenia v trestnom konaní možno vziať do úvahy, a to výlučne v rozsahu, v akom okolnosti, ktoré viedli k takému odsúdeniu, poukazujú na osobné správanie, ktoré je aktuálnym ohrozením verejného poriadku. Musí ísť o skutočnú a dostatočne vážnu hrozbu ovplyvňujúcu jeden zo základných záujmov spoločnosti.
3. Na účely rozhodnutia na základe odseku 1 je potrebné zohľadniť najmä dĺžku pobytu dotknutej osoby na nemeckom území, jej vek, zdravotný stav, rodinnú a ekonomickú situáciu, sociálnu a kultúrnu integráciu v Nemecku, ako aj intenzitu jej väzieb s krajinou pôvodu.
4. Po získaní práva na trvalý pobyt možno rozhodnutie podľa odseku 1 prijať iba zo závažných dôvodov.
5. Rozhodnutie podľa odseku 1 v prípade občanov Únie a ich rodinných príslušníkov, ktorý mali počas posledných desiatich rokov pobyt na spoljkovom území, a v prípade maloletých osôb možno vydať iba zo závažných dôvodov verejnej bezpečnosti. Toto pravidlo sa neuplatní v prípade maloletých osôb, ak odňatie ich práva na pobyt vyžaduje záujem dieťaťa. Naliehavé dôvody verejnej bezpečnosti môžu nastať iba vtedy, ak dotknutá osoba bola právoplatne odsúdená za jeden alebo viac úmyselných trestných činov na trest odňatia slobody alebo na trest pre mladistvých v trvaní najmenej piatich rokov alebo ak pri poslednom právoplatnom odsúdení bol nariadený ochranný dohľad, pokiaľ je ohrozená bezpečnosť Spoljkovej republiky Nemecko alebo dotknutá osoba predstavuje teroristické nebezpečenstvo.

...“

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

- 9 P. I. sa narodil 3. septembra 1965 v Taliansku a v Nemecku žije od roku 1987. Prvé povolenie na pobyt mu bolo udelené v apríli 1987 a jeho platnosť bola následne viackrát predĺžená. P. I. je slobodný a bezdetný. Nikdy neukončil povinnú školskú dochádzku ani odborné vzdelanie a v Nemecku vykonával zárobkovú činnosť iba občas. P. I. má päť súrodencov, z ktorých niektorí žijú v Nemecku a ostatní v Taliansku. Od jeho zatknutia v januári 2006 býva jeho matka čiastočne v Nemecku a čiastočne v Taliansku.
- 10 Rozsudkom Landgericht Köln (Krajinský súd v Kolíne) zo 16. mája 2006, ktorý nadobudol právoplatnosť 28. októbra 2006, bol P. I. odsúdený za sexuálne zneužívanie, sexuálne násilie a znásilnenie k úhrnnému trestu odňatia slobody na sedem rokov a šesť mesiacov. Tieto trestné činy boli spáchané v rokoch 1990 až 2001. P. I. od roku 1992 nútil svoju obeť takmer každý týždeň k súložiu

alebo iným sexuálnym aktom, pričom používal násilie a okrem iného sa vyhrážal smrťou jej matky alebo brata. Obeťou trestných činov bola dcéra jeho vtedajšej družky, ktorá mala v čase, keď sa začalo ich páchanie, iba osem rokov. Od 10. januára 2006 sa P. I. nachádza vo väzení, pričom výkon jeho trestu sa má skončiť 9. júla 2013.

- 11 Rozhodnutím zo 6. mája 2008 Oberbürgermeisterin der Stadt Remscheid, ktorá je žalovaná v konaní vo veci samej, konštatovala, že P. I. stratil právo na vstup a pobyt na nemeckom území, a nariadila okamžité vykonanie tohto rozhodnutia, pričom P. I. nariadila, aby opustil nemecké územie pod hrozbou trestu vyhostenia do Talianska.
- 12 Žalovaná v konaní vo veci samej uvádza, že P. I. pri svojom konaní vynaložil značné kriminálne úsilie a svojej obeti spôsobil „neznesiteľné utrpenie“ tým, že ju dlhé roky zneužíval. Nemožno vylúčiť, že sa pri podobných okolnostiach nedopustí recidívy rovnakým alebo podobným spôsobom ako v období pred svojím zatknutím, a to najmä z dôvodu dlhého obdobia, počas ktorého bol trestný čin páchaný, ako aj z dôvodu, že P. I. dodnes nemá pocit viny. Boli však zohľadnené záujmy P. I., ktoré si zaslúžia ochranu, pričom k osobitnej ekonomickej alebo spoločenskej integrácii P. I. do nemeckej spoločnosti nedošlo.
- 13 Dňa 12. júna 2008 P. I. podal proti rozhodnutiu o vyhostení zo 6. mája 2008 žalobu a požadoval odklad výkonu tohto rozhodnutia. Rozsudkom zo 14. júla 2008 Verwaltungsgericht Düsseldorf (Správny súd v Düsseldorfe) túto žalobu zamietol, pričom najmä konštatoval, že skutky odôvodňujúce odsúdenie sú prejavom osobného správania, ktoré vyvolávalo obavu z aktuálneho, skutočného a dostatočne závažného ohrozenia základného záujmu spoločnosti, a to ochrany mladých dievčat a žien pred sexuálnym zneužívaním a znásilnením. P. I. vynaložil značné kriminálne úsilie, a to najmä vzhľadom na obdobie trvania trestnej činnosti, vek obeť a opatrenia, ktoré podnikol s cieľom zabrániť svojmu odhaleniu tým, že sa svojej obeti neustále vyhrážal a úplne ju izoloval.
- 14 P. I. podal proti tomuto rozsudku odvolanie na Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen, ktorý po tom, čo obnovil odkladný účinok žaloby, rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Zahrňa pojem ‚naliehavé dôvody verejnej bezpečnosti‘ použitý v článku 28 ods. 3 smernice [2004/38] iba ohrozenia vnútornej a vonkajšej bezpečnosti štátu, ktorou sa rozumie zachovanie štátu s jeho inštitúciami a dôležitými verejnými službami, prežitie obyvateľstva, ako aj vonkajšie vzťahy a mierové spoluzitie národov?“

O prejudiciálnej otázke

- 15 Súdny dvor v bode 56 rozsudku z 23. novembra 2010, Tsakouridis (C-145/09, Zb. s. I-11979), rozhodol, že článok 28 ods. 3 smernice 2004/38 sa má vykladať v tom zmysle, že boj proti kriminalite spojený s pašovaním omamných látok v organizovanej skupine môže patriť pod pojem „naliehavé dôvody verejnej bezpečnosti“, čo môže odôvodniť rozhodnutie o vyhostení občana Únie, ktorý mal pobyt v hostiteľskom členskom štáte počas predchádzajúcich desiatich rokov.
- 16 V odpovedi na písomnú otázku Súdneho dvora vnútroštátny súd po tom, čo bol vyhlásený už citovaný rozsudok vo veci Tsakouridis, uviedol, že v prejednávanej veci pretrvávajú pochybnosti v súvislosti s otázkou, či a prípadne za akých podmienok môže boj proti iným druhom trestnej činnosti, než je trestná činnosť v organizovanej skupine, ktorá sa spája s drogami, predstavovať takisto „naliehavý dôvod verejnej bezpečnosti“ v zmysle už citovaného článku 28 ods. 3.
- 17 Uvedený vnútroštátny súd sa predovšetkým pýta, či môžu byť z hostiteľského členského štátu vyhostení občania Únie, ktorí nie sú členmi skupiny alebo akejkoľvek zločineckej štruktúry, ale spáchali obzvlášť závažné trestné činy ohrozujúce právom chránené individuálne záujmy, akými sú sexuálna autonómia, život, sloboda alebo fyzická integrita, a pokiaľ existuje vysoké riziko, že sa dopustia recidívy tým, že spáchajú ďalšie podobné trestné činy.

- 18 Pokiaľ ide o verejnú bezpečnosť, Súdny dvor už rozhodol, že do nej patrí tak vnútorná bezpečnosť členského štátu, ako aj jeho vonkajšia bezpečnosť (pozri rozsudok Tsakouridis, už citovaný, bod 43 a citovanú judikatúru).
- 19 Podľa Súdneho dvora zo znenia a systému článku 28 ods. 3 smernice 2004/38 vyplýva, že normotvorca Únie tým, že podriadil akékoľvek rozhodnutie o vyhostení v prípadoch uvedených v tomto ustanovení existencii „naliehavých dôvodov“ verejnej bezpečnosti, čo je oveľa užší pojem ako „vážne dôvody“ v zmysle odseku 2 tohto článku, chcel zjavne obmedziť opatrenia založené na uvedenom odseku 3 na „výnimočné okolnosti“, ako sa uvádza v odôvodnení 24 uvedenej smernice (rozsudok Tsakouridis, bod 40).
- 20 Pojem „naliehavé dôvody verejnej bezpečnosti“ totiž predpokladá nielen existenciu dosahu na verejnú bezpečnosť, ale aj to, že takýto dosah má obzvlášť vysoký stupeň závažnosti, čo je vyjadrené použitím výrazu „naliehavé dôvody“ (rozsudok Tsakouridis, už citovaný, bod 41).
- 21 Takisto treba pripomenúť, že právo Únie neukladá členským štátom jednotnú škálu hodnôt, pokiaľ ide o posúdenie správania, ktoré by sa mohlo považovať za správanie v rozpore s verejným poriadkom (pozri analogicky rozsudok z 20. novembra 2001, Jany a i., C-268/99, Zb. s. I-8615, bod 60).
- 22 Podľa znenia článku 28 ods. 3 smernice 2004/38 naliehavé dôvody verejnej bezpečnosti sú „definované členskými štátmi“.
- 23 Hoci členské štáty môžu v súlade so svojimi vnútroštátnymi potrebami, ktoré môžu byť v jednotlivých členských štátoch a obdobiach rôzne, v podstate voľne stanoviť požiadavky verejného poriadku a verejnej bezpečnosti, a najmä na účely odôvodnenia odchýlky zo základnej zásady voľného pohybu osôb, treba tieto požiadavky brať doslovne, takže každý členský štát nemôže ich rozsah určiť jednostranne bez kontroly zo strany inštitúcií Únie (pozri najmä rozsudky z 10. júla 2008, Jipa, C-33/07, Zb. s. I-5157, bod 23; zo 17. novembra 2011, Gaydarov, C-430/10, Zb. s. I-11637, bod 32, a zo 17. novembra 2011, Aladzhov, C-434/10, Zb. s. I-11659, bod 34).
- 24 Na účely určenia, či také trestné činy, aké spáchal P. I., môžu patriť pod pojem „naliehavé dôvody verejnej bezpečnosti“, treba zohľadniť nasledujúce skutočnosti.
- 25 V súlade s článkom 83 ods. 1 ZFEÚ sexuálne zneužívanie detí patrí do oblastí obzvlášť závažnej trestnej činnosti s cezhraničným rozmerom, v ktorých sa predpokladá zásah normotvorcu Únie.
- 26 V odôvodnení 1 smernice 2011/93, ktoré vyjadruje uvedený cieľ, sa zdôrazňuje, že sexuálne zneužívanie a sexuálne vykorisťovanie detí a detská pornografia predstavujú závažné porušenie základných práv, najmä práv detí na ochranu a starostlivosť nevyhnutné pre ich blaho, ako je stanovené v Dohovore Organizácie Spojených národov o právach dieťaťa z 20. novembra 1989 a Charte základných práv Európskej únie.
- 27 Závažnosť tohto druhu trestného činu tiež vyplýva z článku 3 smernice 2011/93, ktorý vo svojom odseku 4 stanovuje, že zapojenie sa do sexuálnych aktivít s dieťaťom, ktoré ešte nedosiahlo vek spôsobilosti dať súhlas na sexuálne aktivity, sa trestá odňatím slobody s hornou hranicou trestnej sadzby najmenej päť rokov, zatiaľ čo podľa odseku 5 bodu i) toho istého článku sa zapojenie do takých aktivít, pri ktorom sa zneužije uznané postavenie, ktoré vyplýva z dôvery, autority alebo vplyvu na dieťa, trestá odňatím slobody s hornou hranicou trestnej sadzby najmenej osem rokov. Podľa toho istého odseku 5 bodu iii) táto trestná sadzba musí byť najmenej desať rokov v prípade použitia donucovania, násillia alebo hrozby. V súlade s článkom 9 písm. b) a g) tej istej smernice sa za priťažujúce okolnosti považuje, keď trestný čin spáchal rodinný príslušník dieťaťa, osoba žijúca v spoločnej domácnosti s dieťaťom alebo osoba, ktorá zneužila svoje uznané postavenie dôvery alebo autority, a keď bol trestný čin sprevádzaný hrubým násillím alebo spôsobil dieťaťu ťažkú ujmu.
- 28 Z týchto skutočností vyplýva, že členské štáty môžu trestné činy, aké sú uvedené v článku 83 ods. 1 druhom pododseku ZFEÚ, považovať za mimoriadne závažný zásah do základného záujmu spoločnosti, ktorý by mohol priamo ohrozovať pokoj a fyzickú bezpečnosť obyvateľstva, čiže ktorý by patril pod pojem „naliehavé dôvody verejnej bezpečnosti“ umožňujúci odôvodniť rozhodnutie

o vyhostení na základe článku 28 ods. 3 smernice 2004/38, pod podmienkou, že spôsob, akým boli také trestné činy spáchané, má obzvlášť závažnú povahu, pričom vnútroštátnemu súdu prináleží overiť túto skutočnosť na základe individuálneho posúdenia prípadu, o ktorom rozhoduje.

- 29 Prípadné konštatovanie vnútroštátneho súdu na základe hodnôt, ktoré sú vlastné právnemu poriadku jeho členského štátu, že také trestné činy, aké spáchal P. I., predstavujú priamu hrozbu pre pokoj a fyzickú bezpečnosť obyvateľstva, nemusí nevyhnutne viesť k vyhosteniu dotknutej osoby.
- 30 Článok 27 ods. 2 druhý pododsek smernice 2004/38 totiž akékoľvek rozhodnutie o vyhostení podmieňuje tým, že správanie dotknutej osoby predstavuje skutočnú a existujúcu hrozbu pre základný záujem spoločnosti alebo hostiteľského členského štátu, čo v prípade dotknutého jednotlivca vo všeobecnosti predpokladá existenciu sklonu pokračovať v tomto správaní v budúcnosti.
- 31 Treba doplniť, že pokiaľ je rozhodnutie o vyhostení z územia vydané ako trest alebo právny dôsledok trestu odňatia slobody, avšak vykoná sa neskôr ako dva roky po jeho vydaní, článok 33 ods. 2 smernice 2004/38 ukladá členským štátom povinnosť overiť, či dotknutá osoba stále a skutočne predstavuje hrozbu pre verejný poriadok alebo verejnú bezpečnosť, a posúdiť, či nedošlo k podstatnej zmene okolností od vydania rozhodnutia o vyhostení.
- 32 Napokon, ako vyplýva zo samotného znenia článku 28 ods. 1 smernice 2004/38, pred prijatím rozhodnutia o vyhostení z dôvodov verejného poriadku alebo verejnej bezpečnosti musí hostiteľský členský štát zohľadniť také aspekty, akými sú napríklad dĺžka pobytu dotknutej osoby na jeho území, jej vek, zdravotný stav, rodinná a ekonomická situácia, sociálna a kultúrna integrácia v tomto štáte a rozsah väzieb s jej krajinou pôvodu.
- 33 Vzhľadom na uvedené úvahy treba na otázku odpovedať tak, že článok 28 ods. 3 písm. a) smernice 2004/38 sa má vykladať v tom zmysle, že členské štáty môžu také trestné činy, aké sú uvedené v článku 83 ods. 1 druhom pododseku ZFEÚ, považovať za mimoriadne závažný zásah do základného záujmu spoločnosti, ktorý môže priamo ohrozovať pokoj a fyzickú bezpečnosť obyvateľstva, a teda môže patriť pod pojem „naliehavé dôvody verejnej bezpečnosti“ umožňujúci odôvodniť rozhodnutie o vyhostení na základe uvedeného článku 28 ods. 3, pod podmienkou, že spôsob, akým boli také trestné činy spáchané, má obzvlášť závažnú povahu, pričom vnútroštátnemu súdu prináleží overiť túto skutočnosť na základe individuálneho posúdenia prípadu, o ktorom rozhoduje.
- 34 Akékoľvek rozhodnutie o vyhostení je podmienené tým, že správanie dotknutej osoby predstavuje skutočnú a existujúcu hrozbu pre základný záujem spoločnosti alebo hostiteľského členského štátu, čo v prípade dotknutého jednotlivca vo všeobecnosti predpokladá existenciu sklonu pokračovať v tomto správaní aj v budúcnosti. Pred prijatím rozhodnutia o vyhostení z dôvodov verejného poriadku alebo verejnej bezpečnosti musí hostiteľský členský štát zohľadniť najmä také aspekty, akými sú dĺžka pobytu dotknutej osoby na jeho území, jej vek, zdravotný stav, rodinná a ekonomická situácia, sociálna a kultúrna integrácia v tomto štáte a rozsah väzieb s jej krajinou pôvodu.

O trovách

- 35 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol takto:

Článok 28 ods. 3 písm. a) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/38/ES z 29. apríla 2004 o práve občanov Únie a ich rodinných príslušníkov voľne sa pohybovať a zdržiavať sa v rámci územia členských štátov, ktorá mení a dopĺňa nariadenie (EHS) 1612/68 a ruší smernice 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS, sa má vykladať v tom zmysle, že členské štáty môžu také trestné činy, aké sú uvedené v článku 83 ods. 1 druhom pododseku ZFEÚ, považovať za mimoriadne závažný zásah do základného záujmu spoločnosti, ktorý môže priamo ohrozovať pokoj a fyzickú bezpečnosť obyvateľstva, a teda môže patriť pod pojem „naliehavé dôvody verejnej bezpečnosti“ umožňujúci odôvodniť rozhodnutie o vyhostení na základe uvedeného článku 28 ods. 3, pod podmienkou, že spôsob, akým boli také trestné činy spáchané, má obzvlášť závažnú povahu, pričom vnútroštátnemu súdu prináleží overiť túto skutočnosť na základe individuálneho posúdenia prípadu, o ktorom rozhoduje.

Akékoľvek rozhodnutie o vyhostení je podmienené tým, že správanie dotknutej osoby predstavuje skutočnú a existujúcu hrozbu pre základný záujem spoločnosti alebo hostiteľského členského štátu, čo v prípade dotknutého jednotlivca vo všeobecnosti predpokladá existenciu sklonu pokračovať v tomto správaní aj v budúcnosti. Pred prijatím rozhodnutia o vyhostení musí hostiteľský členský štát zohľadniť najmä také aspekty, akými sú dĺžka pobytu dotknutej osoby na jeho území, jej vek, zdravotný stav, rodinná a ekonomická situácia, sociálna a kultúrna integrácia v tomto štáte a rozsah väzieb s jej krajinou pôvodu.

Podpisy